

Expositie 900 jaar Nicolaikerkerk

12 persoonlijke verhalen

Verhalen van Utrechters die door de eeuwen
heen van betekenis zijn geweest voor en/of
betrokken waren bij de Nicolaikerkerk

Ja!

Utrecht
900

Wij doen mee

5 juni t/m 11 november 2022

Inhoudsopgave

Van harte welkom in de Nicolaïkerk!.....	4
1. Sint-Nicolaas	5
2. Henric Veren Byen soen.....	7
3. Aernt Eliass.....	9
4. Peter Gerritsz., zijn zoon Gerrit Petersz. en zijn kleinzoon Cornelis Gerritsz.....	11
5. Henric Henricss. Bontmaker	14
6. Jonker Jacob van Eyck	17
7. Gerrit Jansz. van der Hoolck.....	20
8. Elisabeth van Tuyll van Serooskerken	22
9. Jacobus Bellamy	24
10. Lambert Ern�e	26
11. Baron W.C. Röell van Hazerswoude.....	28
12. Kinderen	30

Colofon

- **Samenstelling:** groep vrijwilligers van de Nicolaïkerk
- **Teksten 12 verhalen:** Bini Biemans en Aart van Bruggen
- **Fotografie:** Manschot Grafimedia Zeist
- **Opmaak boekje en ontwerp website:** Typtop Tekstopmaak & Webdesign
- **Website:** www.nicolaïkerkutrecht900.nl
- **Contactpersoon:** Dick van Dijk, tel. 06-45638664

  Nicolaïkerk Utrecht 2022 | Eerste druk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van harte welkom in de Nicolaïkerk!

Tientallen generaties maakten al gebruik van dit eeuwenoude kerkgebouw: de Nicolaïkerk. Samen met de Pieterskerk en de Janskerk is dit het oudste nog in gebruik zijnde gebouw in onze 900 jaar oude stad. In tegenstelling tot de Pieters- en de Janskerk, beide kapittelkerken, was de Nicolaïkerk een parochiekerk; een kerk voor het 'gewone volk'.

Elf personen die aan deze kerk verbonden waren, hebben we in de fototentoonstelling voor het voetlicht gebracht. Zij vertellen elf verhalen die staan voor de honderden verhalen die zich tussen deze kerkmuren hebben afgespeeld.

Misschien vraagt u zich wel eens af van wie de kerk is en wat er allemaal wel en niet mag in de kerk. Volgens ons is de kerk van iedereen, maar vooral van onze kinderen, daarover gaat het twaalfde verhaal. Zij worden verantwoordelijk voor dit kerkgebouw. Of zij daar ook iedere zondag een kerkdienst houden of de kerk een andere functie geven, weten we niet. We weten wel wat er in de afgelopen 900 jaar is gebeurd in deze kerk. Er werd bijvoorbeeld veel gezongen. In de eerste eeuwen was dat het gregoriaans dat klonk in deze toen nog katholieke kerk, inmiddels zijn dat allerlei soorten muziek, bijv. tijdens concerten. De eeuwenoude psalmen of modernere liederen uit ons liedboek klinken op zondagmorgen of in de vespers.

De kerk (Ecclesia) is er voor iedereen, voor mensen die rust zoeken en op adem willen komen in ons 'Huis van de Ziel' of elkaar willen ontmoeten tijdens 'Kerken Kijken'. De huidige gebruikers, de wijkgemeente Nicolaïkerk, wil een gastvrije gemeenschap zijn met als missie 'de kerk teruggeven aan de samenleving'.

In het jaar dat Utrecht viert dat ze 900 jaar stadsrechten heeft, is er een mooi programma samengesteld waarin wij ons willen presenteren als 'een kerk zonder muren'. We luisteren naar mooie muziek, laten leken op de preekstoel, gaan samen eten en nemen de tijd om elkaar uitgebreid te spreken. We leven samen, en omdat we samen leven, krijgt dat leven meerwaarde. Dat willen we samen vieren in ons eeuwenoude kerkgebouw. Doet u mee?

1. Sint-Nicolaas

Beste bezoeker,

Ik hoef mij toch zeker niet aan je voor te stellen? De kinderen hebben vast al lang gezien wie ik ben. Inderdaad: Sint-Nicolaas. Deze mooie kerk draagt al 900 jaar mijn naam: de Nicolaïkerk, in Utrecht ook bekend als de Klaaskerk.

Ik ben geboren in Myra aan het einde van de 3e eeuw. Later ben ik bisschop van deze plaats geworden die nu in Turkije ligt. Jullie kennen mij vooral als de grote kindervriend. Dat komt door de verhalen over mijn hulp aan kinderen. Aan drie dochters van een arme man zou ik een gouden bal hebben gegeven zodat zij geld

hadden om te kunnen trouwen. Ook zou ik drie jongens die door een kroegbaas waren gedood weer tot leven hebben gewekt. Speciaal voor kinderen wordt al eeuwenlang op 5 december het Sinterklaasfeest gevierd. Dan krijgen ze snoep en cadeautjes. Als ze lief zijn geweest ten minste. Grote mensen mogen ook aan het feest meedoen.

Behalve kindervriend ben ik de beschermer van schippers en alle andere mensen die varen. De kerken die naar mij zijn vernoemd staan net als deze kerk daarom vaak dicht bij het water.

Eeuwen geleden was in deze kerk een beetje heerlijk geurende olie aanwezig, afkomstig uit het graf van Sint Nicolaas. Die olie werd bewaard in een fraaie zilveren houder, een 'monstrans'. Mensen kwamen speciaal naar deze kerk om in de buurt van die bijzondere 'Claes-oly' te zijn. Zo kwamen ze ook wat dichterbij mij. Als ze bang waren of in nood verkeerden konden ze tegen betaling een mis voor mij laten opdragen. Ook moesten ze wat eten en drinken geven aan arme mensen.

Helaas is de kostbare monstrans door de protestanten verkocht toen zij de kerk van de katholieken overnamen (1580/1581). Wat er met de olie die in de monstrans zat is gebeurd, is niet bekend.

Je moet er niet aan denken, maar tijdens de 'reformatie', een kerkhervorming in de zestiende eeuw, is het Sinterklaasfeest bijna afgeschaft. De protestanten (calvinisten) vonden het verkeerd om een feest voor een heilige te vieren, zelfs als het om mij ging! Ze noemden dat een 'paapsche stouticheyt' (= katholieke ondeugd). Het Utrechtse gemeentebestuur (de 'vroedschap') verbood zelfs om in de eerste week van december speciale broden of koeken te bakken voor het Sinterklaasfeest.

Gelukkig hielden de mensen te veel van het Sinterklaasfeest en is het tot op de dag van vandaag blijven bestaan. Hopelijk vieren we dat feest nog heel lang met elkaar. Ik mag dan niet meer de jongste zijn, maar samen met mijn helpers blijf ik graag mijn pakjes door weer en wind bij jullie bezorgen. Tot 5 december!

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Sint-Nicolaas om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

2. Henric Veren Byen soen

Geachte bezoeker,

Graag stel ik mij aan u voor. Mijn naam is Henric Veren Byen soen, maar u mag mij gerust Henric noemen. Tussen 1377 en 1403 was ik pastoor van deze fraaie Nicolaikerk. De kerk is vernoemd naar Sint Nicolaas. U heeft vast wel van hem gehoord. Hij was bisschop van Myra en een grote kindervriend.

Het Sint-Nicolaasfeest is altijd heel belangrijk geweest in deze kerk. Ik heb aan de viering van dat feest een bescheiden bijdrage mogen leveren. In 1397 heb ik laten opschrijven dat de kerkmeesters aan drie arme mensen op de verjaardag

(naamdag) van Sint Nicolaas schoenen moesten uitdelen. Het getal drie speelt in de verhalen over het leven van de Sint een belangrijke rol. Hij heeft ooit drie arme meisjes geholpen en drie jongens gered. Je moet die verhalen nog maar eens nalezen.

De drie paar schoenen konden de kerkmeesters betalen uit de opbrengst van de verkoop van mijn huis. Dat stond tegenover de kerk. Een deel van het geld mocht worden gebruikt voor het verbouwen van de kerk. Ook moest het lezen van een mis op maandag en vrijdag van dat geld betaald worden. Dat werd gedaan voor het behoud van mijn ziel en die van mijn lieve ouders.

Na een tijdje werden de schoenen alleen nog aan kinderen gegeven. Ook deed men er wat geld in zoals bij de kinderen van de arme weduwe van Jan Willemsz. Het jaarlijkse uitdelen van schoenen is nog eeuwen na mijn overlijden doorgegaan. Misschien heeft het een handje geholpen dat de kerkmeesters een boete zouden krijgen als ze dat niet meer zouden doen.

Ten slotte wil ik jullie een spannend verhaal vertellen over het paard van de Nicolaaskerk (dat is een ander paard dan dat van Sint-Nicolaas!) Sommige mensen die bij deze kerk hoorden woonden buiten de stad, tot wel helemaal in Houten of De Bilt. Met het paard van de kerk konden wij als pastoors deze mensen snel een bezoek brengen als zij ziek waren of doodgingen. Dan konden wij hen de laatste sacramenten toedienen. Dat was voor veel gelovigen aan het einde van hun leven heel belangrijk. Vóór de tijd dat ik pastoor werd in deze kerk is het paard helaas door boeven gestolen, zodat de gelovigen het een tijdje zonder onze bijstand moesten stellen.

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Henric Veren Byensoen om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

3. Aernt Eliass.

Beminde bezoeker van dit Godshuis,

Aernt Eliass. is mijn naam. Van 1429 tot 1473 was ik pastoor van deze kerk. Niet alleen een pastoor die waakte over het zielenheil van de gelovigen en werkte aan de opbouw van deze gemeente, maar ook een 'bouwpastoor'. Een pastoor die met andere woorden letterlijk heeft bijgedragen aan het verder uitbouwen van de kerk. Tussen 1460 en 1479 vond een grote verbouwing plaats van deze kerk waar ik tot mijn dood nauw bij betrokken was. Omdat ik woonde aan het Klaaskerkhof kon ik goed zicht houden op de vorderingen van de bouw.

Mijn ouders waren Elyaes Evertsz. en Korstijn. Vader was bijlhouwer net als later enkele van mijn broers. Hij was ook broeder van het 'Onze Lieve Vrouwe Broederschap ter Nood Gods' (gesticht rond 1385) en stadsknecht van Utrecht. Ik had een zus, Alijt en broers Willem, Lambert en Evert.

Samen met mijn medepastoor droeg ik de eindverantwoordelijkheid voor de zielzorg van de kloosters die bij de parochie hoorden: het Agnietenklooster, het Klaasklooster en het Maria Magdalenaklooster. Ook was ik betrokken bij de zorg voor de mensen van het 'Dolhuis' tegenover de kerk (gesticht in 1461). Op diezelfde plaats is nog altijd het Willem Arntz huis gevestigd voor mensen met psychische problemen (nu Altrecht). Mijn tijdgenoot Willem Arntsz. was een rijke Utrechtse bestuurder ('schepen') die in zijn testament geld naliet aan de broeders van het St. Barbara- en het St. Bartholomeusgasthuis om een gasthuis voor geesteszieken op te richten. Als vicaris in de Domkerk vervulde ik verder een rol bij de stedelijke processies.

Met mijn neef Willem Evert Elyasz. was ik betrokken bij de stichting van de Heilige Kruisbroederschap in de Klaaskerk. Hoewel de naam anders doet

vermoeden waren steeds zowel 13 mannen als 13 vrouwen lid van deze broederschap. Dit aantal was gebaseerd op Christus en de 12 apostelen. Neef Willem en ik waren tevens betrokken bij de verbouwing van de kerk tot hallenkerk. In die tijd is de Heilige Kruiskapel gebouwd ten zuiden van het koor van de kerk. Het koor was in de jaren veertig van de 15e eeuw al uitgebreid. In 1520 zou de bouw van het huidige Gotische koor worden voltooid.

Alsof deze bouwactiviteiten allemaal niet genoeg waren heb ik mij eveneens beziggehouden met het in opdracht van de Heilige Kruisbroederschap bouwen van een aantal 'kamers' of kleine woningen aan de noordkant van de kerk. De verhuur van de 14 (later 16) woningen zorgde voor gegarandeerde inkomsten van de broederschap.

In de periode dat ik pastoor was in de Nicolaikerk een 'heilichdom' aanwezig: een monstrans met 'Claes-oly' (klaasolie): een relik uit het graf van de Heilige Sint-Nicolaas (zie verder het verhaal van Sint-Nicolaas). Hierdoor kwamen veel pelgrims naar de kerk en dat leverde natuurlijk inkomsten op, net als de aflaten die paus Eugenius IV voor de kerk beschikbaar stelde. Met al deze opbrengsten lukte het om de verbouwingen van de kerk te financieren en voor een belangrijk deel zijn huidige uiterlijk te geven. Dat de kerk niet zelf over de benodigde middelen beschikte blijkt wel uit de volgende passage:

[de kerk, red.] "die zulke geringe geldmiddelen heeft en zo arm is aan inkomsten, dat daaruit haar gebouwen die zoals wij weten zeer kostbare herstellingen behoeven, zonder de steun van de Christen-gelovigen niet vernieuwd en hersteld en geconserveerd kunnen worden".

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Aernt Eliass. om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

4. Peter Gerritsz., zijn zoon Gerrit Petersz. en zijn kleinzoon Cornelis Gerritsz.

Beste bezoeker,

Peter Gerritszoon is de naam. Stamvader van een geslacht van orgelbouwers. Ik ben hier afgebeeld met mijn zoon en opvolger Gerrit Petersz. en zijn opvolger, mijn kleinzoon Cornelis Gerritsz. Vanaf 1477 bouwden wij in deze kerk een groot orgel dat mijn naam heeft gekregen. De bouw van dit Peter Gerritsz. - orgel maakte deel uit van de grote verbouwing van de kerk tussen 1460 tot 1479. De kerk wordt dan een hallenkerk met twee zijbeuken. Ook wordt de kerk uitgebreid met de kapel van de Heilige Kruisbroederschap en een doopkapel.

Wist u dat het Peter Gerritsz. - orgel na vijf eeuwen nog grotendeels bestaat?! De fraai bewerkte orgelkast hangt sinds begin jaren vijftig in de Koorkerk in Middelburg, als bruikleen van het Rijksmuseum. De nog resterende onderdelen van het binnenwerk zijn in veilige handen bij de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed. Het instrument verkeerde in 1885 in zo'n slechte staat dat het vervangen moest worden. Als mijn familie betrokken was gebleven bij het onderhoud van het orgel was dat natuurlijk nooit gebeurd! Gelukkig zag de Vereniging voor Muziekgeschiedenis de historische waarde ervan in en kocht het orgel voor duizend gulden van de Kerkvoogdij waarna het een plaats kreeg in het net geopende Rijksmuseum in Amsterdam.

Ik werd geboren in Hoorn maar woonde al vóór 1458 in Utrecht, waar ik in 1478 het burgerrecht kreeg. Ik werd gezien als de belangrijkste orgelbouwer van mijn tijd en bouwde ook twee orgels voor de Buurkerk en orgels in Delft en Haarlem. Voor de Onze Lieve Vrouwenbroederschap van deze kerk

bouwde ik in 1479 eveneens een orgel. Na mijn overlijden in 1481 nam mijn zoon Gerrit de zorg voor het onderhoud van het orgel over tot dat hij rond 1519 uit Utrecht vertrok. Gerrit bouwde ook orgels voor de Mariakerk en de Jacobikerk. Mijn kleinzoon Cornelis nam later het stokje over van zijn vader. Hij ontwierp een orgel voor de Heilige Kruisbroederschap dat door Bernt Uteneng in 1535 wordt gebouwd. Zelf was Cornelis op dat moment druk met de bouw van een groot orgel voor de St. Geertekerk. In 1547 herstelde hij 'mijn' grote orgel en voorzag hij het van een rugwerk met luiken. Het orgel werd toen ook opnieuw geschilderd. Helaas is van deze beschildering niets meer over. De laatste restanten werden in de vorige eeuw verwijderd. In 1553 moet Cornelis het orgel opnieuw herstellen nadat de kerkratten forse schade hadden aangericht. Dat zouden ze de jaren daarna met overgave blijven doen. Regelmatig vinden we in de kerkmeesterrekeningen dan ook posten voor de aanschaf van rattenkruid.

In de eeuwen na het overlijden van Cornelis in 1559 hebben enkele beroemde orgelbouwers het Peter Gerritsz. orgel onderhouden: de familie Hagerbeer, Christiaan Müller en de familie Bätz. Die laatste familie had het orgel bijna anderhalve eeuw onder zijn hoede (van circa 1740 tot 1885). In 1842 schrijft de firma Bätz & Co over de toestand van het orgel: "Het zoude dwaasheid zijn, om aan een door ouderdom gebrekkig geworden Orgel veel kosten te maken."

In 1885 is het benodigde geld voor een nieuw orgel bijeengebracht. Dat was geen moment te vroeg: het oude orgel geeft in mei van dat jaar tijdens een eredienst de geest. De dichter-dominee Nicolaas Beets (1814-1903) die jarenlang in Utrecht woonde en werkte, schrijft in april 1885 over het orgel:

*Vier eeuwen paarde ik reeds mijn klanken aan uw psalmen.
'k Ben van veel gebreks, maar van geen onwil mij bewust.
Thans is mijn keel verroest, en kermt in plaats van galmen;
Mijn adem weigert ... Ei, vervang me en gun me rust!*

Zal de oude orgelkast ooit terugkeren in de kerk waarvoor deze meer dan 500 jaar geleden is gebouwd? Voorzien van haar gerestaureerde muzikale hart? Het ligt verborgen in de toekomst. Er is alvast een mooie plek gereserveerd naast het grote uurwerk aan de noordzijde van de kerk. Het voorwerk voor herstel van het binnenwerk is al gedaan, het resultaat daarvan bevindt zich in

het orgelpark in Amsterdam. Hopelijk zullen organisten van de Klaaskerk 'eens' de witte trap bestijgen om het Peter Gerritsz. orgel opnieuw te laten jubelen!

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van de familie Gerritsz om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

5. Henric Henricss. Bontmaker

Beste bezoeker van de Nicolaaskerk,

Net als u heb ik, Henric Henricss. Bontmaker, vaak in deze kerk rondgelopen. Ik was jarenlang een actieve parochiaan (lid) van de kerkelijke gemeente en vier keer kerkmeester. Mijn eerste vrouw Janna en ik waren beide lid van de Heilige Kruisbroederschap. Janna is overleden in 1515 en in deze kerk begraven. Een tijd later heb ik het geluk weer gevonden bij Brecht, dochter van Henric Janss. van Masch. Brecht en ik kregen twee dochters: Anna en Cornelia. Anna is ons helaas op jonge leeftijd ontvallen. Cornelia trouwde met een welgestelde man van aanzien: Steven Janss. de Wit, een Ridder van

Jeruzalem en Capiteijn en Drost¹ tot Vianen.

Hoewel mijn naam ‘Bontmaker’ anders doet vermoeden was ik beeldhouwer, of ‘beeldesnyer’ van beroep. Ik was als beeldhouwer actief tussen 1487 tot aan mijn overlijden in 1526. Hoewel mijn geboortjaar niet bekend is, was ik in 1487 in elk geval 20 jaar oud. Om het burgerschap te verwerven moest je de leeftijd van 20 jaar hebben bereikt. Als burger kon je dan weer lid worden van het gilde (beroepsvereniging). Burgerschap en lidmaatschap van een gilde waren sinds de gildebrieff van 1304 namelijk onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Ik was zevenmaal ouderman van het Zadelarsgilde, waar de beeldhouwers deel van uitmaakten. Als ouderman had je een stem bij het kiezen van het nieuwe stadsbestuur. Ieder jaar trad op het feest van Onze Lieve Vrouwe

¹ (land)drost: een functionaris die voor een bepaald gebied de landsheer vertegenwoordigde met als taken handhaving openbare orde, wetgeving, rechtspraak en verdediging van het toegewezen territorium. Bron: Wikipedia.

Lichtmis (2 februari) het nieuwe stadsbestuur in functie. Op de voorafgaande avond liet het stadsbestuur onder andere in deze Klaaskerk een mis opdragen ter ere van de Heilige Geest om aan God inspiratie te vragen bij het kiezen van het nieuwe stadsbestuur. Naast ouderman van het Zedelaarsgilde was ik ook enkele keren ‘raad’ (lid) van de vroedschap (gemeentebestuur).

Mijn beroep heb ik met veel liefde uitgeoefend. De grote Utrechtse beeldsnijder Adriaen van Wesel (circa 1417 – kort na 1490) was voor mij een inspirerend voorbeeld. Voor de Klaaskerk heb ik onder meer een beeld van Sint-Nicolaas gemaakt (1488) en de altaartafel voor het Sint-Nicolaasaltaar (1500). Op deze altaartafel was de gift van de drie gouden bollen van Sint Nicolaas te zien. Veel van mijn werken zijn helaas verloren gegaan. Gelukkig is de deurnaald² (1495) die ik voor de nieuwe deuren in het zuidportaal van de kerk maakte wel bewaard gebleven. Deze eikenhouten deurnaald met de afbeelding van Sint Nicolaas heb ik aan de Klaaskerk geschonken. In het Centraal Museum is de naald nog altijd te bewonderen.

Ook voor de Domkerk, Jacobikerk en Buurkerk voerde ik diverse opdrachten uit. Voor de toegangsdeur naar de sacristie³ van de Domkerk maakte ik een boogvormige omlijsting. De boog rust op twee consoles (steunen) in de vorm van profeten. Aan de bovenzijde is Sint Maarten afgebeeld met een bedelaar. Volgens de legende gaf Sint Maarten aan deze bedelaar bij de poort van de stad Amiens de helft van zijn mantel. Tijdens de beeldenstorm is de boog helaas zwaar beschadigd. In de collectie van het Centraal Museum bevindt zich van mijn hand een eveneens beschadigde stenen bovendorpel met vier musicerende engelen. Deze dorpel is afkomstig van het door de orkaan van 1674 ingestorte noordportaal van de Dom.

In 1502 kreeg ik de eervolle opdracht om voor de Zielbroederschap in de Buurkerk een altaartafel te maken. Dat deed ik samen met mijn stiefzoon Jacob Eelgiss, die net als ik beeldhouwer was. De tafel bestaat niet meer, maar in de bewaard gebleven opdrachtverlening kunt u lezen welke bijbelse verhalen Jacob en ik in het hout hebben gesneden.

² deurnaald = een vast middendeel tussen de twee bewegende deuren.

³ sacristie = het vertrek in de rooms-katholieke kerk waar de liturgische gewaden en gebruiksvoorwerpen worden bewaard.

Centraal stond de uitbeelding van het laatste oordeel met daaromheen de geboorte van Jezus en de aanbidding door de engelen.

Over het verkrijgen van opdrachten had ik met andere woorden niet te klagen. Ik stond aan het hoofd van een bloeiend beeldsnijdersatelier, dat beeldsnijwerk leverde aan nagenoeg alle kerken in Utrecht. De opdrachten maakten van mij een welvarend man met meerdere huizen binnen de stadsmuren. Maar zoals de Prediker schrijft is dat allemaal maar ijdelheid en het najagen van wind! Het belangrijkste was dat ik door mijn beeldhouwwerk iets kon laten zien van de grootsheid van de Hemelse Kunstenaar.

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Henric Henricss. Bontmaker om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

6. Jonker Jacob van Eyck

Beste muziekminnende bezoeker,

Heeft u de beiaard (het carillon of klokkenspel) van deze Nicolaikerk al horen spelen? Vindt u dat ook zo'n prachtig geluid? Jacob van Eyck is de naam, om u te dienen. Mijn hele leven stond in het teken van muziek. Muziek van klokken en fluiten, in allerlei soorten en maten. Ik ben blind geboren, maar was gelukkig gezegend met een sterk ontwikkeld gehoor.

Ik kwam in 1590 - waarschijnlijk - in Heusden ter wereld. Mijn ouders, Jonker Goyart van Eyck en Heilwich Bacx stamden uit adellijke Brabantse families. Catharina en Anna waren mijn zussen en Caspar mijn

broer. Op jonge leeftijd leerde ik spelen op de blokfluit, dwarsfluit en beiaard. Het lukte mij om de boventonen van een klok afzonderlijk tot klinken te brengen. Ook verdiepte ik mij in de inrichting van een beiaard om de bespeelbaarheid van klokken te verbeteren. Want niets zo storend als een vals carillon!

In 1623 kwam ik naar Utrecht. Het Utrechtse Domkapittel (kerkbestuur) had mij gevraagd om de klokken van het kapittel te onderzoeken en te repareren. In de jaren daarna breidde mijn bemoeienis met de klokken van Utrecht zich snel uit. In 1628 werd mij het toezicht over de klokken van het stadhuis en in de torens van de vier parochiekerken opgedragen. Naast 'directeur van de klokwerken' en beiaardier van de Dom, werd ik ook beiaardier van de Janskerk (1632) en de Jacobikerk (1645). In de Nicolaikerk voerde ik herstelwerkzaamheden uit aan de beide luidklokken in de noordertoren of 'luijtoren'.

Rond 1644 ontmoette ik de broers François en Pieter Hemony, klokkengiers uit Lotharingen. Door mijn theoretische kennis te combineren met hun

gietkunst ontstond een vruchtbare samenwerking. Ik hielp hen om de boventonen van een klok zuiver te leren stemmen. Samen brachten we de Nederlandse klokkenkunst op een tot dan toe ongekend hoog niveau.

De kerkmeesters van de Jacobikerk bestelden in 1652 een nieuwe beiaard bij de gebroeders Hemony. Deze is helaas gesneuveld bij de grote orkaan van 1674, dezelfde orkaan waardoor het schip van de Dom is ingestort. In de zuidertoren van de Nicolaikerk bevindt zich nog altijd het Hemony-carillon dat daar tijdens mijn leven is geïnstalleerd. Zowel Keulen als Rome waren niet tot aanschaf van dit carillon overgegaan, in Utrecht gelukkig wel.

Naast het repareren en bespelen van instrumenten componeerde ik muziek. U kent vast wel mijn bundel *Der Fluyten Lusthof*, 148 composities voor één of twee blokfluiten. Ik heb deze verzameling opgedragen aan mijn geleerde neef, Constantijn Huygens. Mensen genoten van mijn fluitmuziek die ik regelmatig liet horen in de omgeving van de Janskerk. In mijn tijd was daar een fraai park, waar burgers op zachte zomeravonden wandelden en jongelui op vrijersvoeten elkaar ontmoetten in het schemerduister. Mijn tijdgenoot, de dichter Regnerus Opperveldt, schreef over mijn fluitspel:

*Eyckje maect nu klock-geluydt!
Spaert geen vingers, mont, noch fluyt!*

Bij de jaarlijkse kermissen en feestelijk gebeurtenis was ik met mijn muzikale spel vaak van de partij. Zoals bij het veroveren van de Spaanse zilvervloot door Piet Hein in 1629 en de verovering van Den Bosch door prins Frederik Hendrik op de Spanjaarden in hetzelfde jaar.

Utrecht is mij gelukkig niet vergeten. In 2007 is op het Domplein een speciale gedenksteen voor mij onthuld, met daarop de volgende tekst:

*“Jonkheer JACOB VAN EYCK ca. 1590-1657
Musicyn en Directeur vande Klok-werken tot Utrecht
In mond en vingeren, en scherpheydt van gehoor:
In Fluyt en Klokken-spel een aller eeuwen wonder.”*

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Jonker Jacob van Eyck om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

7. Gerrit Jansz. van der Hoolck

Geachte bezoeker,

Aangenaam kennis met u te maken. Mijn naam is Gerrit Jansz. van der Hoolck. Tussen 1607 en 1631 was ik in totaal 10 jaar kerkmeester in deze Klaaskerk. Ik was verantwoordelijk voor de financiën van de kerk en beheerde de 'Armenpot'. Uit die pot werd geld verdeeld onder mensen die dat nodig hadden, zoals nu nog door de diaconie gebeurt. Het onderhoud van het gebouw en het interieur vielen ook onder mijn verantwoordelijkheid. Behalve kerkmeester- en 'potmeester' van deze kerk was ik ouderling in de stedelijke kerkenraad en maakte ik deel uit van de vroedschap (het stadsbestuur) van Utrecht.

Ik leefde in een erg onrustige tijd: ons land was verwickeld in een oorlog met Spanje (de 'tachtigjarige oorlog': 1568 - 1648). De Spanjaarden hielden vast aan het katholieke geloof terwijl nogal wat mensen hier in het noorden van Europa in de 16e eeuw protestants werden. Het was de periode van de Reformatie.

Oorspronkelijk heette ik Gerrit Jansz. Lakencoper. Die naam verwees naar het beroep wat ik uitoefende. Ik noemde mij daarnaast Gerrit Jansz. Uuten Hage, maar die naam veranderde ik nadat ik drie glas in lood ramen ('glazen') van de kerk had vernield. Waarom ik dat deed? Omdat die ramen deel uitmaakten van de paapse (= katholieke) afgoderij! Overal in de kerk en zelfs op de ramen waren heiligen afgebeeld die door mensen werden aangeropen en vereerd. Terwijl die heiligen zelf ook maar gewone mensen waren. Aan die goddeloze praktijken wilde ik een einde maken. De Klaaskerk was ten slotte in mijn tijd al bijna 30 jaar protestants. Dat de ramen waren geschonken door twee belangrijke bisschoppen maakte mij niets uit. Ook het raam ter ere van de Nederlandse paus Adriaen (Adrianus VI) dat bijeen was gespaard door de

kerkgangers en een ereplaats had in het koor van de kerk, heb ik stuk gemaakt. Ik heb de afbeelding van de paus op de grond gesmeten en ben er met mijn voeten op gaan staan.

Mijn vrouw Dirckgen van der Elburch, onze zoon Gijsbert en ik woonden om de hoek in de Twijnstraat. Gijsbert is burgemeester geworden en was betrokken bij de stichting van de universiteit van Utrecht in 1636. Daar ben ik best trots op! Zijn portret hangt nu nog op de schoorsteenmantel van het Academiegebouw.

In deze kerk zijn enkele herinneringen aan mij te vinden. Er is een tekstbord met de titel 'het geloof' dat ik in 1614/1615 liet maken. En een graftegels met mijn naam en de familiewapens van mijn vrouw en mij. De tegel gaf de plaats aan van de grafkelder waarin Dirckgen in 1636 en ikzelf in 1637 werd begraven. U kunt onze graftegels vinden in het zuidertransept van deze kerk.

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Gerrit Jansz. van der Hoolck om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

8. Elisabeth van Tuyll van Serooskerken

Geachte bezoeker,

Heeft u het beeld dat van mij in deze kerk aanwezig is al opgemerkt? Ik ben in een liggende houding afgebeeld in mijn fraaie marmeren grafmonument. In een gewaad passend bij een klassieke vormgeving met marmeren zuilen. En samen met een hondje als teken van trouw. Mijn toegewijde echtgenoot, Paul de la Baye, heeft dit monument laten maken nadat ik in 1689 was overleden. Paul en ik, Elisabeth van Tuyll van Serooskerken, waren meer dan 25 jaar met elkaar gehuwd.

Mijn ouders, Reinoud van Tuyll van Serooskerken en Agnes van Reede

trouwden op 15 mei 1636. Mijn vader was heer van Stavenisse, Rijnhuizen en Tienhoven, lid van de ridderschap, de Staten en Gedeputeerde Staten van Utrecht. Mijn precieze geboortedatum is niet bekend, maar u begrijpt dat ik niet eerder dan 9 maanden na het huwelijk, dus in 1637 geboren kan zijn. Zo ging dat in die tijd. Bij mijn huwelijk met Paul de la Baye op 25 november 1662 zal ik ongeveer 25 jaar oud geweest zijn. Paul was Baron du Theil, kolonel in Staatse dienst én mijn achterneef. Hij stierf in 1699. Uit ons huwelijk zijn vier kinderen geboren: twee jongens en twee meisjes. Helaas overleefde alleen onze oudste zoon, Reynout Hendrik, zijn vader.

Vooraanstaande families hadden in onze tijd de beschikking over een eigen grafkapel. Paul kocht onze kapel in 1679. Tijdens de Reformatie was deze voormalige doopkapel (1466) in onbruik geraakt. De grafkapel links van het grote orgel (1508) behoorde toe aan de familie Van Lynden van Lunenburg. Op de steen voor onze grafkapel is het familiewapen gebeiteld, waaruit de verbondenheid tussen de families De La Baye en Van Tuyll van Serooskerken blijkt. Paul had er voor gezorgd dat de kelder en kapel voor onze familie vrij

toegankelijk waren. In de kapel zie je nog diverse wapenschilden van families die met ons verbonden zijn.

Het plafond (gewelf) van de kapel was oorspronkelijk beschilderd met wapenschilden en teksten. Deze schildering bestaat helaas niet meer. Door het vocht was de schildering teveel beschadigd en is deze helaas verwijderd.

In de kelder onder de kapel zijn zeker 12 personen uit onze familie begraven. Behalve Paul en ik waren dat onder meer onze dochters Anne Marie en Agnes Jacoba de La Baye.

Rond de Tweede Wereldoorlog werd duidelijk dat de fundering van de beide torens van de kerk dringend verstevigd moest worden. De toenmalige Baron Van Tuyll van Serooskerken van Zuylen gaf toestemming om in het kader van de restauratie werkzaamheden uit te voeren in de grafkapel van de familie. De stoffelijke resten die bij de restauratie werden aangetroffen zijn verzameld en herbegraven in een nieuwe kist met bronzen aanwijzingsplaat.

Serooskerke is overigens een dorp in Zeeland en maakt nu deel uit van de gemeente Veere. Onze adellijke familie is sinds het einde van de 15e eeuw vernoemd naar deze plaats. Rond 1600 is daar de naam 'Van Tuyll' aan toegevoegd. Best sjiek, toch? Wist je dat de schrijfster en componiste die beroemd is geworden als Belle van Zuylen (1740-1805) lid was van onze familie? Haar eigenlijke naam luidde: Isabella Agneta Elisabeth van Tuyll van Serooskerken. Ze is geboren op slot Zuylen. Van Belle zijn 2600 brieven bewaard gebleven die een goed beeld geven van haar leven en haar tijd.

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Elisabeth van Tuyll van Serooskerken om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

9. Jacobus Bellamy

Geachte vrije burger,

Mijn naam is Jacobus Bellamy. In deze kerk kom je die naam wel drie keer tegen. Op een bord aan de wand en op twee grafstenen. Ga maar eens goed zoeken. Op de avond van 17 maart 1786 ben ik onder begeleiding van mijn liefste vrienden in deze kerk begraven in een eigen grafkelder. Ik was nog maar 28 jaar oud, maar had toch al een bijzonder leven achter de rug. Hoewel ik stevig en gespierd was had ik allerlei lichamelijke en geestelijke klachten. Je wilt het gewoon niet weten waar ik allemaal last van had. Dat maakte het voor mij vaak lastig om te doen wat ik het liefste deed: studeren en dichten.

Vanaf mijn 12e werkte ik 9 jaar als bakkersknecht. Mijn weldoener, dominee Jona Willem te Water gaf mij de mogelijkheid om mij te ontwikkelen in de dichtkunst. Mede door zijn steun kon ik in 1782 starten met een studie theologie en bleef ik onder het pseudoniem Zelandus dichten, onder meer voor mijn geliefde, Francina – ‘Fransje’ of ‘Fillis’ – Baane. Haar moeder was er eerst op tegen dat wij verkering hadden, maar gelukkig heeft zij later onze verloving geaccepteerd.

*‘Ik zing van Fillis. Zij alleen
Is’t waardig voorwerp van mijn zangen.
Ik zing van heur bekoorlijkheeden-
De blosjes op haar wangen’*

Ook schreef ik gedichten over vaderlandse deugden en burgerlijke vrijheid. Ik was een patriot net als Pieter ’t Hoen en Pieter Quint Ondaatje. Ondaatje en ik woonden in het huis van kruidenaar Hendrik van Renswoude aan de Lange Nieuwstraat 552 (nu nr. 18).

In 1783 sloot ik mij aan bij *Pro Patria et Libertate* (Voor Vaderland en Vrijheid) een exercitiegenootschap of vrijcorps van de Utrechtse Patriotse burgerij. In het patriottische tijdschrift *De Post van den Neder-Rhijn* verscheen in 1782 mijn gedicht 'Aan eenen verrader des Vaderlands'. Dat ging over stadhouder Willem V, het grootste monster dat op aarde rondliep! Later nam mijn belangstelling voor de patriottenbeweging af en ging ik mij meer richten op het dichten.

De ware dichtkunst moest voor mij waarheid en eenvoud uitdrukken en tevens een verheven en religieus gevoel. En natuurlijk moest dichtkunst ook blijk geven van originaliteit en individualiteit. Samen met mijn literaire vrienden Willem Ockerse en Jan Hinlopen startte ik in 1784 twee literair-kritische tijdschriften: *De Poëtische Spectator* en *Proeven voor het Verstand, den Smaak en het Hart*.

Ik had graag nog wat lager willen dichten, maar het mocht niet zo zijn. Als jullie wat van mij willen lezen: in 1822 verscheen *Gedenkzuil op het graf van Jacobus Bellamy* een bundel met een groot aantal van mijn gedichten. Veel leesplezier!

*O God der Vrijheid! staa hun bij!
Laat dees heldhafte burgerij
Uw' bijstand steeds ervaren!
Laat hen, tot 's aardrijks jongsten stond,
De Vrijheid, op dees' vrijen grond
Beschermen - en bewaaren*

Den 13 october 1783
Zelandus (Jacobus Bellamy)

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Jacobus Bellamy om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

10. Lambert Erné

Beste bezoeker,

Mijn naam is Lambert Erné. Mijn leven stond in het teken van orgels. Als kind leerde ik al op het orgel spelen. Als jongeman werd ik in 1942 organist in deze kerk. Dat bleef ik tot het einde van mijn leven. De belangrijkste functie van orgelspelen is de begeleiding van gemeentezang. Door te zingen looft, aanbidt, dient en dankt de gemeente God.

Naast het musiceren (Bach!) verdiepte ik mij in orgelbouw en werd ik kerkelijk adviseur bij orgelrestauraties. Ik was jarenlang voorzitter van de Nederlandse Organistenvereniging (NOV) en bij de NCRV

in dienst als concertorganist en klankregisseur.

Deze kerk heeft een bijzondere geschiedenis als het om orgels gaat. Ruim vier eeuwen, van circa 1479 tot het eind van de 19e eeuw was hier het orgel van meester Peter Gerritsz. te horen. In 1888 is een orgel geïnstalleerd van de firma Witte. Tijdens de restauratie van de kerk in 1948 is dit gevaarte verplaatst naar het koor van de kerk en later afgevoerd. Ik was daar niet bepaald rouwig om. De klank van dat romantisch klinkende orgel was niet geschikt voor de protestantse orgelliteratuur. Bovendien kon je door de omvang van het orgel de westkant van de kerk niet meer zien.

Om geld voor een nieuw orgel in te zamelen werd een speciaal fonds opgericht. Op mijn initiatief is contact gezocht met orgelbouwer Marcussen & Zoon uit Aabenraa in Denemarken. Deze firma combineert moderne technieken met de orgelbouw uit de Renaissance en de Barok. In 1957 is het door Marcussen gebouwde orgel in gebruik genomen. Ik heb nog vele jaren met veel plezier op dit prachtige instrument gespeeld. Het orgel heeft een geweldige klank en laat door zijn bescheiden omvang ruimte om het fraaie,

ronde Romaanse venster te blijven zien. De orgelcommissie was razend enthousiast over het nieuwe orgel: “Wij zijn niet in staat weer te geven wat dit waarlijk koninklijke instrument t.z.t. met muziek zal kunnen zeggen”. Bij het vierjarig jubileum heb ik een gedichtje geschreven:

*“Hier staat nu ’t orgel van de Deen
Zo scherp als dit vindt ge er geen.
Al gaat het u door merg en been,
voor ons toch blijft het nummer een!*

Het nieuwe orgel is een knap staaltje werk. Een fraaie eikenhouten orgelkast, pijpen van rood koper, verguld houtsnijwerk en de “Spaanse Trompet”, een register dat horizontaal de kerk insteekt. Op dit orgel zit niets te weinig en niet te veel. Een echt hoogtepunt in de kunst van het orgel maken als je het mij vraagt! Niet verwonderlijk dat er langspeelplaten zijn gemaakt met muziek die op dit orgel is gespeeld. Ook internationaal bekende organisten hebben de mooiste klanken uit het orgel getoverd, zoals Marie-Claire Alain op 10 juli 1963.

Ik was niet bang om mijn mening te geven. Met kerkbesturen, commissies en andere organisten had ik het regelmatig aan de stok. Die waren mij vaak veel te behoudend en bemoeiden zich met alles wat los en vast zat. Niet gehinderd door enige kennis van orgelzaken natuurlijk. Naast een nieuw orgel had de kerk ook nieuw meubilair nodig. Mede op mijn initiatief is het orgelfonds daarom doorgedaan als meubilairfonds.

Ik hield veel van dit kerkgebouw en wist daar ook best veel van. Hoewel ik niet hield van dikdoenerij vind ik het toch wel leuk dat er in de kerk een plaquette met mijn naam is te vinden, gemaakt door Paulus Reinhard (1929). Maar daar moet je wel even goed naar zoeken.

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Lambert Erné om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

11. Baron W.C. Röell van Hazerswoude

Geachte bezoeker,

Baron W.C. Röell van Hazerswoude is de naam, maar noemt u mij gerust Baron. ‘Wat heeft een baron te maken met deze kerk?’ zult u zich misschien afvragen. Dat wil ik u graag vertellen. Met uw welnemen ga ik daarvoor eerst terug in de tijd, naar het begin van mijn militaire loopbaan. In 1877 werd ik op zestienjarige leeftijd cadet bij de Koninklijke Militaire Academie. In de veertig jaren die volgden, doorliep ik diverse rangen tot ik in 1916 werd bevorderd tot kolonel. Na mijn pensionering in 1919 werd mij in 1928 de rang van Luitenant-Generaal verleend.

Aan het begin van de twintigste eeuw raakte ik betrokken bij het kerkelijk werk. Ik trad toe tot de kerkvoogdij en werd al snel benoemd tot kerkmeester van deze kerk. Als blijk van waardering voor het feit dat ik de kerk 25 jaar (van 1905 – 1930) als kerkvoogd had gediend werd bij de ingang van de kosterij een koperen gedenkplaat bevestigd. Na de restauratie van de kerk is de gedenkplaat helaas niet teruggeplaatst, maar voor deze bijzondere gelegenheid heb ik hem weer van zolder gehaald om hem aan u te laten zien. Overigens was ik ook kerkmeester van de Domkerk en voorzitter van het College van Kerkvoogden in Utrecht.

In 1910 trad ik toe tot de Johanniter-Orde. Als Werkmeester van deze Orde hield ik mij vanaf 1920 bezig met weldadigheidswerken en het toezicht op enkele ziekenhuizen. In 1936 werd ik bij Koninklijk Besluit benoemd tot Commendator van de Orde als opvolger van wijlen Z.K.H. Prins Hendrik, echtgenoot van Hare Majesteit Koningin Wilhelmina.

Als voorzitter van het College van Kerkvoogden (President-Kerkvoogd) gaf ik leiding aan de bouw van een aantal kerken in Utrecht: de Vredeskerk (1919), de Oranjekerk (1925), de Wilhelminakerk (1932) en de Julianakerk (1932). Mijn vrouw en ik hebben ook de plaatsing van het orgel in de Vredeskerk mogelijk gemaakt, toen bleek dat het benodigde geld daarvoor niet snel genoeg bijeen kon worden gebracht. In deze periode zette ik mij eveneens met grote ijver in voor de restauratie van de Domkerk. De vele brieven van mijn hand die bewaard zijn gebleven getuigen daarvan.

Begin 1937 mocht ik wederom een jubileum vieren, nu vanwege het feit dat ik 25 jaar als President-Kerkvoogd in functie was. Mijn wens om de Nicolaikerk een hoognodige restauratie te laten ondergaan werd door de jubileumcommissie gehonoreerd. Zoals vaak bij dit type werkzaamheden waren er tegenvallers. De gewelven boven het orgel en in de twee grafkappellen verkeerden in zo'n slechte staat dat snel moest worden ingegrepen. De afronding van deze werkzaamheden heb ik niet meer meegemaakt, maar gelukkig is het herstelwerk ruim 15 jaar later weer opgepakt. Tussen 1943 en 1956 werd het hele westwerk van deze kerk hersteld: de beide torens die sinds Napoleon onder verantwoordelijkheid vallen van het stadsbestuur en het tussengelegen deel dat eigendom is van de kerkvoogdij. Bij deze restauratie deed men allerlei verrassende ontdekkingen over hoe dit gedeelte van de kerk er oorspronkelijk heeft uitgezien. Zo kwam het romaanse venster tevoorschijn waar nu weer een prachtig glas in lood venster zit. De kroon op deze restauratie was de komst van het Marcussenorgel. De grote voorvechter van de komst van dit orgel was Lambert Erné. U vindt zijn verhaal elders in deze fotogalerij.

Baron Röell van Hazerswoude
22 november 1861 - 18 maart 1937

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van Baron W.C. Röell van Hazerswoude om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

12. Kinderen

Geachte luisteraar,

Wij zijn een koor uit Londen dat op 21 mei 2022 in Utrecht heeft gezongen, niet in de Nicolaikerk, daar waren andere activiteiten. Maar gelukkig konden we iets verderop terecht in de Pieterskerk, 974 jaar geleden ingewijd door bisschop Bernold. Wij

vonden het heel mooi om als jonge mensen te zingen in deze oude kerk. Net als in Engeland gaan er steeds minder mensen op zondag naar de kerk, maar om zo'n gebouw nu af te breken vinden wij heel jammer. Wij willen onze schouders eronder zetten om te zorgen, dat deze mooie oude gebouwen in de toekomst ook nog in gebruik blijven.

We weten zeker dat dit gaat lukken, de geschiedenis heeft ons dat geleerd. Eerst waren de kerken katholiek maar met de reformatie gingen ze over naar de protestanten. Er ontstonden zelfs plannen voor afbraak van de kerken, maar die werden verhinderd door protesten van families die grafkelders in de kerk bezaten. De Pieterskerk is na de 1581 jarenlang gebruikt als kazerne. Het koor werd van de rest van de kerk afgescheiden en in 1621 ingericht als "theatrum anatomicum" (snijkamer) van de latere universiteit. De rest van de kerk kwam in 1625 in gebruik bij de Engelse gemeente en vanaf 1656 tot nu toe bij de Waalse gemeente.

De Nicolaikerk waar u nu bent, werd in 1529 naast parochiekerk ook kloosterkerk. Dat gebeurde omdat de Karmelieten gedwongen waren hun eigen kerk en klooster, de huidige Sint-Catharinakathedraal en het Catharijneconvent, af te staan aan de Johannierorde. De Karmelieten kregen toen deze Nicolaikerk toegewezen. In 1566 werd de kerk getroffen door de Beeldenstorm. Maar de parochianen hielden moed er in. De gemeenteraad was in 1581 van plan om een van de torens af te breken. De buurt was tegen en in plaats van afbreken, werd in 1586 de zuidelijke toren verhoogd ten behoeve van een carillon. Een sterke tornado in de zomer van 1674, die o.a. het middenschip van de Domkerk deed instorten, blies de torenspits van de noordelijke toren van zijn plaats.

Nu wordt de kerk ook veel gebruikt door onze burens, het Centraal Museum en vinden er veel concerten plaats naast de kerkdiensten op zondag. Eigenlijk is het heel mooi dat naast het gebruik op zondag deze kerk ook steeds meer door de week open is, om te luisteren naar mooie verhalen tijdens Kerken Kijken Utrecht, om te feesten, te genieten van mooie muziek tijdens bijv. het Festival Oude Muziek of om gewoon te mediteren. De Nicolaikerker als ons Huis van de Ziel.

Klik in de digitale versie van dit boekje op de foto van de kinderen om de webpagina te bezoeken of scan de QR-code. Op de webpagina is het verhaal ook te beluisteren.

NICOLAÏKERK

ONDER EEN OPEN HEMEL